

РЕШЕНИЕ

№ 3705

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 03.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7897** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Е. Д. Т., ЕГН: [ЕГН] чрез адвокат Т. Р., с адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-176 от 09.07.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012-21-261/16.06.2021 г., допълнена с жалба с вх. № Ц1012-21-261#6/10.06.2021 г., подадена от жалбоподателя, срещу Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане. Твърди се, че същите са неправилни и съдържат произволно извършени промени в пенсията на жалбоподателя, които не се подкрепят от доказателствата и правната обосновка. Сочи се още, че процесните актове се основават на неверни аргументи, недоказани твърдения и предположения. Изтъква се, че процесното разпореждане е издадено при липса на мотиви, поради което е налице нарушение на формата. Твърди се още, че разпореждането е необосновано. Иска се обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени. Претендира се адвокатско възнаграждение.

Ответникът директорът на ТП на НОИ – С. – град чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна и необоснована и моли съдът да

постанови решение, с което да отхвърли същата по мотивите, изложени в оспорения акт, и съобразно с приетите по делото доказателства. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира в полза на ТП на НОИ – С. – град да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по същество на спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление с вх. № 2113-21-10946/14.12.2018 г. жалбоподателят е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по § 4 от ПЗР на КСО /л. 7 и сл./. Към заявлението е представил документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. Част от представените документи са и такива, издадени от Железопътен завод „Г. Д.“ – С. и ДФ „Строймашинжинеринг“ /л. 10 и сл./. Последните в хода на проверката на правото на пенсия са приети за нередовни, в резултат на което длъжностното лице не е зачело на жалбоподателя осигурителен стаж от първа категория труд на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“.

По-конкретно – длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е зачело осигурителен стаж на жалбоподателя по следните документи и за следните периоди: 1. удостоверение обр. УП-30 № X.-105/03.06.1992 г., издадено от Ж. – С. за периодите: 01.06.1972 – 15.09.1974 ; 15.10.1976 г. – 01.07.1984 г.; 20.09.1986 – 01.11.1986 г.; 01.10.1989 г. – 01.01.1990 г. и 01.01.1991 г. – 31.05.1992 г.; 2. удостоверение обр. УП-30 № 55-3/29.04.1998 г., издадено от ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“ за осигурителен стаж за периодите: 01.06.1992 г. – 18.07.1995 г. 01.01.1997 г. – 01.03.1998 г.; 3. удостоверение обр. УП-2 № 55-2/29-04.1998 г., издадено от ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“ за осигурителен доход за периодите: 01.06.1992 г. – 31.05.1995 г.; 01.01.1997 г. – 31.12.1997 г. и 01.01.1998 г. – 01.03.1998 г.; 4. заверката на стажа в трудова книжка № 1138/01.06.1972 г., издадена от Ж. „Г. Д.“ за периодите: от 01.06.1972 до 15.09.1972 г.; от 15.10.1976 г. до 01.07.1984 г.; от 20.09.1986 г. до 01.11.1986 г. и от 01.10.1989 г. до 01.01.1990 г.; 5. вписванията и заверката на стажа в трудова книжка № 18/05.05.1986 г. на стр. 14- 17 в Железопътен завод – С. за времето от 01.01.1991 г. до 31.05.1992 г.; 6. вписванията и заверката на стажа в трудова книжка № 18/05.05.1986 г. на стр. 16- 21 в ДФ С. СМИ „Строймашремонт“ за времето от 01.06.1992 г. до 18.07.1995 г. и от 01.01.1997 г. до 01.03.1998 г.

Установено е, че към датата на подаване на заявлението жалбоподателят има навършена възраст 64 години, 05 месеца и 26 дни и осигурителен стаж, зачетен по представените и приети като редовни удостоверителни документи, в размер на 08 години, 03 месеца и 16 дни от трета категория труд.

С оглед гореизложеното длъжностното лице по пенсионно осигуряване е извършило преценка за осигурителен стаж и възраст при условията на общия ред по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО и е установило, че жалбоподателят не отговаря на изискуемите предпоставки, поради което е издало Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г., с което е отказало да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя. Срещу Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване от жалбоподателя е подадена жалба с вх. № Ц1012-21-261/16.06.2021 г., /л. 71 и сл./, допълнена с жалба с вх. № Ц1012-21-261#6/10.06.2021 г. /л. 78/. По реда

на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-176 от 09.07.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С., с което жалбата е оставена без уважение.

Решаващият орган, като е изложил подробни аргументи, е приел, че представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурители Ж. „Г. Д.“ и ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строимашремонт“ са нередовни от външна страна, като същите са антидатираны и неистински. Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г. е правилен и законосъобразен.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка, и такива, представени от страните в хода на съдебното производство.

В съдебно заседание, проведено на 08.02.2022 г., процесуалният представител на ответника на основание чл. 193 от ГПК е оспорил истинността на следните документи: трудова книжка № 1138, издадена на 01.06.1972 г. от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., в частта ѝ на вписан стаж в Железопътен завод „Г. Д.“ – С.; трудова книжка № 18, издадена на 05.05.1986 г., в частта ѝ на вписан стаж в Железопътен завод „Г. Д.“ – С. – ДФ „Строймашинжинеринг“ СМИ „Строимашремонт“; образец УП-30 № Х.-105/03.06.1992 г., издаден от Железопътен завод – С.; образец УП-2 № 55-2 от 29.04.1998 г., издаден от ДФ „Строймашинжинеринг“ СМИ „Строимашремонт“ и образец УП-30 № 55-3 от 29.04.1998 г., издаден от ДФ „Строймашинжинеринг“. Същите ще бъдат обсъдени в мотивите на решението.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на директора на ТП на НОИ – С. – град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извод за антидатираност и неистинност на представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурители Ж. „Г. Д.“ и ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строимашремонт“. Следователно правилно същите не са ценени като годни доказателствени средства за вписаните в тях обстоятелства и правилно на жалбоподателя не е зачетен осигурителен стаж от първа категория труд на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“ при посочените дружества.

Относно представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурителя Ж. „Г. Д.“ съдът намира следното:

Изложените в обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град аргументи, обосноваващи нередовността на документите от външна страна, изцяло се споделят от настоящия съдебен състав. Сочените несъответствия на образец УП-30 № Х.-105/03.06.1992 г. с нормативната уредба, липсата на изискуеми реквизити в съдържанието му, както и разминаването между наименованието на предприятието, вписано като издател на образца – Железопътен завод – С., и наименованието на предприятието, с чийто печат същият е подпечатан – Ф Б. Ж. „Г. Д.“ – С., са достатъчни, за да бъде оборена материалната доказателствена сила на сочения образец. Това е така, тъй като, видно от изложеното, същият страда от нередовности от външна страна, което пък обосновава извод за неговото нередовно съставяне. С оглед на изложеното следва да се има предвид, че за да се ползва от материална доказателствена сила, тоест такава доказателствена сила, която да обвърже компетентния орган да цени съдържанието на акта като отговарящо на обективната действителност, документът следва да е съставен по надлежен ред, тоест да бъде редовно съставен. От тази гледна точка и като се имат предвид констатираните нередовности, следва да се приеме, че соченият документ не е редовно съставен, поради което неговото съдържание не обвързва и административния орган.

Същото важи и за представената трудова книжка № 1138, издадена на 01.06.1972 г. от Железопътен завод „Г. Д.“ – С.. Същата е приложена по делото, като безспорно се установява, че в нея се съдържат вписвания единствено и само за спорния стаж в Ж. „Г. Д.“. Освен това, е представена и втора трудова книжка № 18, издадена на 05.05.1986 г. При съпоставка на данните, вписани в двете трудови книжки, се установява, че е налице допълване на периоди трудов стаж, които липсват в приетата като редовен документ трудова книжка. Следва да се има предвид и че при извършена проверка от отдел „Осигурителен архив“ при ТП на НОИ – С. – град е установено, че за периода 01.01.1992 г. до 31.05.1992 г. в разплащателната документация на Железопътен завод – С. /с ново наименование [фирма]/ липсват данни за жалбоподателя.

Съдът счита, че освен нередовностите на документите от външна страна, следва да се вземат предвид и други факти, установени по делото, а именно: 1. към датата на назначаване в Ж. „Г. Д.“ жалбоподателят е имал навършени 17 години, а по силата на приложимата нормативна уредба е имало изрична забрана на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, да се възлагат особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато е и извършваната от лицата на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех“, квалифицирана като труд от първа категория; 2. в периода, който е вписан в трудова книжка № 1138, жалбоподателят е бил ученик в [населено място], което прави обективно невъзможно същият едновременно да е работил в [населено място] и да е учил в дневна форма на обучение в [населено място]. В съдебно заседания пълномощникът на жалбоподателя твърди, че документите били издадени в С., но всъщност доверителят му работел в процесните периоди в Ж. „Г. Д.“ – В.. Това твърдение е обаче остава недоказано.

Във връзка с установените и посочени по-горе факти съдът намира, че същите заедно с установените нередовности от външна страна на документите, са достатъчни, за да се обоснове изводът, че издадените документи, макар и официални такива, са нередовно съставени, поради което същите нямат материална доказателствена сила. Освен това, отразените в процесните документи данни противоречат на обективната действителност, поради което същите се явяват неистинни.

Относно представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при осигурителя ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“ съдът намира следното:

В представеното удостоверение обр. УП-30 № 55-3/29.04.1998 г., издадено от ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, липсва изискуем реквизит /не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издадено посоченото удостоверение/. Освен това, в удостоверенията обр. УП-30 и УП-2 е посочено, че ДФ „С.“ – СМИ – Строймашремонт е правоприемник на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Т.“, което, от своя страна е в противоречие със Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането. Според последната ДФ „С.“ не се явява правоприемник на цялата фирма „Т.“ и още по – малко такъв е нейното поделение СМИ „Строймашремонт“. ДФ „С.“ не е правоприемник и на СО „Вагоностроене“. Поради това посоченото в издадените удостоверения противоречи на обективната действителност.

Следва да се има предвид и фактът, че с Решение от 03.01.1997 г. на Софийски градски съд ДФ „С.“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1997 г., и е открито производство по несъстоятелност. Това обстоятелство не е отразено в представените образци.

Според доклад от 07.04.1997 г. на синдика Г. Т. Х. по т. д. № 10131/92 по описа на СГС липсва каквато и да е документация на ДФ „С.“, а според Протокол от 09.04.1997 г. от събирането на кредиторите на ДФ „С.“ фирмата не извършва каквато и да е дейност, а архивата е унищожена. В случая при унищожен архив и липса на каквато и да е документация от 07.04.1997 г. издаването на пенсионни документи на 29.04.1998 г. се явява такова обстоятелство, което ясно индицира за неистинност на удостоверения, за които се твърди, че са издадени въз основа на унищожена към 07.04.1997 г. документация. Освен това, документите обхващат периода от 1997 г. – 1998 г., за който се установява в производството по несъстоятелност, че фирмата не е извършвала никаква дейност, още повече в леярен цех.

В обр. УП.2 № 55-2/29.04.1998 г. е отразен осигурителен доход в същата фирма, за който е констатирано, че значително надхвърля размера на средната работна заплата за страната за отразените в образеца периоди съгласно данните на НСИ, респективно на месечния осигурителен доход, обявен от НОИ. В тази връзка и като се има предвид решението за обявяване на неплатежоспособност на ДФ „С.“, считано от 31.03.1993 г., следва да се приеме, че са установени достатъчно факти, които да обосноват неистинност на издадените образци. Налице е и несъответствие между наименованието на работодателя ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, посочен като издател на образците и трудова книжка № 18/05.05.1986, и името на работодателя, което е изписано в заверителния печат – ДФ „С.“ – СМИ „Строймашремонт“.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че издадените образци са нередовно съставени, поради което същите не се ползват с материална доказателствена сила. Освен това, същите съдържат данни, които не отговарят на обективната действителност, тоест те са неистинни. Следователно те не доказват осигурителния стаж на жалбоподателя през периодите, отразени в тях, при ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че в Регистъра на осигурените лица не се съдържат данни в периода 01.01.1997 г. – 01.03.1998 г. жалбоподателят да е работил

като лице, наето по трудов договор в ДФ „С.“- СМИ „Строймашремонт“, което съответства на посоченото по-горе, а именно че фирмата не е извършвала дейност в периода 1997 – 1998 г.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че процесните решение и разпореждане се основават на неверни твърдения и предположения. В случая преди административният орган да издаде процесното разпореждане са извършени множество действия за установяване на всички факти и обстоятелства, имащи значение за преценката на правото на пенсия на жалбоподателя, така че тази преценка да бъде правилна и законосъобразна. Съдът намира за необходимо да отбележи и че в рамките на съдебното производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да оборят изводите на административния орган за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Неоснователни са и твърденията за липса на мотиви в процесното разпореждане. Макар и пестеливо, в разпореждането са посочени в достатъчна степен както фактическите, така и правните основания за издаването му. Освен това, следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от АПК, според която.1 случаят обжалваното решение е подробно и от него става ясно какви са съображенията за отхвърляне на жалбата. В този смисъл съдът счита, че както разпореждането, така и решението са обосновани.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че в настоящото съдебно производство не се установи жалбоподателят да е полагал труд в процесните периоди в процесните предприятия и правилно административният орган не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-176 от 09.07.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012-21-261/16.06.2021 г., допълнена с жалба с вх. № Ц1012-21-261#6/10.06.2021 г., подадена от жалбоподателя, срещу Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е законосъобразно, като постановено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100 /сто/ лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 144 от АПК. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-176 от 09.07.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012-21-261/16.06.2021 г., допълнена с жалба с вх. № Ц1012-21-261#6/10.06.2021 г., подадена от жалбоподателя, срещу Разпореждане № [ЕГН]/247/25.10.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Е. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение С. –

град към Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :